

delig adfærd kan indsamle oplysninger i stort set samme omfang som EU-Kommissionen kan, når der er tale om en adfærd, som har skadelig virkning på det indre marked.

Som eksempel kan nævnes, at Konkurrencestyrelsen fra en anden virksomhed end den mistænkte kan kræve faktuelle oplysninger, som generelt beskriver markedet. Sådanne faktuelle oplysninger – der indhentes, uanset om det er til brug for en forbudssag eller en straffesag – er nødvendige for, at Konkurrencestyrelsen kan fastlægge de forskellige markedsaktørers position, herunder om en virksomhed har en vis markedsandel eller måske ligefrem har en dominerende stilling på markedet.

Som et andet eksempel kan nævnes, at Konkurrencestyrelsen kan få adgang til oplysninger om aftaler, fakturer, betalinger m.v. hos en ikke mistænkt virksomhed, som denne virksomhed måtte have indgået eller foretaget i relation til en virksomhed, der er under mistanke for eksempelvis at misbruge sin dominerende stilling over for andre virksomheder end den virksomhed, hvorfra oplysningerne indhentes.«

Spørgsmål 10:

Ministeren bedes redegøre for i hvilket omfang begrebet i L 96, § 5, stk. 4, nr. 1 »Øjemedet med tvangsindgrebs gennemførelse ville forspildes« har det samme eller et andet indhold end det tilsvarende begreb i anden lovgivning, f.eks. i retsplejelovens § 796, stk. 3 »såfremt undersøgelsens øjemed ville forspildes«.

Ministeren bedes i den forbindelse detaljeret redegøre for,

- hvilke krav der kan stilles til administrationens henholdsvis politiets vurdering af, hvorvidt øjemedet ville forspildes i en given situation,
- herunder særligt, hvilke krav der skal stilles til, at myndigheden tilvejebringer dokumentation for det grundlag, som vurderingen i det enkelte tilfælde hviler på.

Ministeren bedes i den forbindelse særligt redegøre for, hvilken styrke indikationen af, at »øjemedet ville forspildes«, der skal foreligge som betingelse for, at undtagelsesbestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 4, nr. 1 kan finde anvendelse, herunder om det måtte antages, at kravene for at anvende tilsvarende bestemmelser i anden lovgivning f.eks. i retsplejelovens § 796, stk. 3, må antages at være tilsvarende eller anderledes.

Spørgsmål 11:

Ministeren anmodes endvidere om at oplyse, hvorvidt undtagelsesbestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 4, nr. 1, skal fortolkes indskrænket.

Svar fra justitsministeren:

1. Lovforslagets § 5, stk. 1 og 2, indebærer, at en myndighed forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb skal underrette parten om beslutningen. I lovforslagets § 5, stk. 4, nr. 1-5, er imidlertid angivet nogle til dels overlappende tilfældegrupper, hvor dette krav om forudgående underretning ikke gælder.

Pligten til forudgående underretning gælder således bl.a. ikke i tilfælde, hvor øjemedet med tvangsindgrebs gennemførelse ville forspildes, hvis der skulle gives forudgående underretning, jf. lovforslagets § 5, stk. 4, nr. 1.

Som anført i lovforslagets bemærkninger til § 5, stk. 4, nr. 1, tager bestemmelsen først og fremmest sigte på de tilfælde, hvor en myndighed foretager tvangsindgreb som led i sin kontrol- eller tilsynsvirksomhed.

Formålet med bestemmelsen i § 5, stk. 4, nr. 1, er således navnlig at sikre en fortsat effektiv kontrol med overholdelsen af lovgivningen på de enkelte områder. Det vil sige, at bestemmelsen skal sikre, at myndighederne heller ikke fremover vil være forpligtet til at varsle f.eks. et kontrolbesøg, såfremt en varsling ikke ville være i overensstemmelse med kontrolbesøgets formål.

2. Bestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 4, nr. 1, indebærer derfor bl.a., at myndighederne kan undlade at varsle et kontrolbesøg, hvis det på grundlag af de konkrete omstændigheder må antages, at kontrolbesøgets formål ville være forspildt, såfremt der skete forudgående varsling.

Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor en myndighed på baggrund af tidligere erfaringer med en bestemt virksomhed har grund til at antage, at den pågældende – såfremt der skete varsling – ville bortskaffe de effekter mv., der ønskes kontrolleret.

Der kan i den forbindelse efter Justitsministeriets opfattelse ikke stilles krav om, at myndigheden skal have en egentlig viden om, at f.eks. en virksomhed ville bortskaffe relevante effekter